

Nemzeti Társalkodó

Januarius 20dik napján 1855.

Nyelvünknek jobbitást
érdemlő hibáji.

Mint hogy nemzeti nyelvünk, mostani csinosítására és miveltetésére korában, a' magyar tudós Társaság által kiadatott nyelvtudományi pályamunkák előszava helyes állítása szerint forrásban vagyon, csapong, és többféle megkisértések által kívánja pótolni szükségét: innét úgy tapasztalhatni, hogy az ilyen felforrásbeli megkisértések még legjobb iróinkat is eltántoríthatják; mely hogy valóban meg is történt, azt csak az itt következőkből is látni lehet. — Ugyan is egy fogalom kitételére egy új szót meghallván, vagy nyomtatásban meglátván, annak felvételére minden további kételkedés nélkül sokkal hajlandóbbak vagyunk, mint egy szépséget tizomában kereső léányka a' legújabb módinak követésére: mert ez p. o. ha látná, hogy valaki már lábikrája köntösét vagy harisnyáját kesztyü gyanánt karjára öltözte; nem hiszem hogy ez új módinak utánmozására nagyon vágyakodnék: ellenben olyan új iróink, kiket mind munkáik érdekességök, mind

nyelvünk éledése tekintetéből igazi gyönyörrel olvashatni, nem tudtak megmenekedni némely ilyen hibáktól. Ilyen p. o.

lőr: A' *szigoru* szónak értelmével ellenkező használása; ezt a' ki legelsőben a' régi római *severus* értelme gyanánt kezdte használni, feltserélte talám a' *sanyaruval* vagy *szorossal*, és nem gondolta-meg, hogy *szigoru* ugyan egy szép hangu, tiszta magyar szó, de éppen nem kényszerithető a' római *severus* (vagy a' német *streng*) értelmének magára vételére: mivel a' *severus* értelme *valódi, szorosfenyitékü, kemény* és *sanyaru* jelentésü p. o. szoros vagy valódi igazság, szoros következmény; kemény törvény; szoros fenyitékü előljáró: sanyaru büntetés 'sat. ellenben a' *szigorunak* ezen fogalmok értelmeinek kitételére nem fatsarható jelentése vagyon, és akár Kreszneritset, a' ki Szabó Dáviddal és Sándor Istvánnal bizonyit, akár a' Márton szótárát tessék felnyitni; egyaránt meglehet győződni arról, hogy a' *szigorunak* értelme nyomorultat hitványt silányt jelent, 's a' divatban lévő szokással egyezőleg, akár hideg, akár éhség, vagy egyéb fogyatkozások miatt öszve sugorodott állatot vagy plántát, mind *szigorunak elszigorodottnak* szoktunk nevezni: a' honnét szigorogni-is annyit téssen, mint szegénységgel fogyatkozásokkal sanyaruságokkal nyomorogni vesződni 'sat. — Mi nagy ellenkezés tehát, midőn például, egy szoros fenyitéket tartó hadvezért megakarván

ditsérni, a' helyett hogy ötet *sanyaru fe-*
nyitékü katonának mondaná a' mostani tsi-
 nosított magyar nyelven író, *szigoru kato-*
nának nevezi! — Én részemről, ha az így
 meggúnyolt katona volnék, és így mint ka-
 tonának még a' kettős-viadalról tisztességes
 fogalmom is volna, el nem múltatnám ily
 gyalázómat egy szál kardra kihívni. De ta-
 lám azt gondolhatja a' szigoru szóval meg-
 csalódott, hogy a' *sanyaru*-is éppen csak azt
 jelenti nemzeti nyelvünkben, mit a' *szigo-*
ru? Telyességgel nem: mert a' valódi-ke-
 mény vagy szoros-fenyitékü élet *vita seve-*
ra Páriz Pápai szerént is *sanyaru élet*, de
 még azért nem *szigoru élet*. Válhatik ugyan
 a' hosszas sanyaruságok által néha valami
szigoruva-is, az az, elyomorodott hitván-
 nyá, de nem mindenkor; sőt gyakran a' sa-
 nyaruságok alatt fejlődik-ki legbizonyosab-
 ban, a' legerősebb és izmosabb erő, mind
 testi képen p. o. a' régiek pálmafája a' te-
 reh alatt; a' hadi vitézek erőji a' táborozá-
 sokban; mind szellemi képen p. o. az éré-
 nyek és a' szív jósága a' viszontagságok ál-
 tal, mint az arany a' tűz által. 'sat. — De
 azon esetben is midőn a' szoros fenyitékből
 sanyaruság, és ez által *szigoruság* vagy *el-*
szigorodás származik, könnyű általlátni, hogy
 az ily közvetöleges, és csak megtörténhető
 okozatokból származtatott új értelmek csak
 olyan helyesek, mintha, a' *pompázót* vagy
fényűzöt koldusnak neveznök, azért, mert

a' hosszas fényűzésből következhetik elszegényedés. Az ilyen okkal móddal behozott újítás se nem csinosítja, se nem tökélyesíti, hanem lázszasztja, és zavarja a' nyelvet: mert elvenni egy régi jó szónak tiszta értelmét és szabadjány szerint egy más értelmet tolni alája; ez a' *Commendo ego et illud Studium*'sat. értelmével nem a' leges legjobban egyezik. Más volna, ha a' *szigoru* szo régi értelmét már ez előtt régen elvesztette volna; úgy, de ezen eset sem létezik, mivel annak elnyomorodott hitvány szilány jelentése országszerte esmeretes, és ezen okból méltán kéntelen az ember tsudálkozni, midőn egy dicsértetni vélt tárgyat *szigorunak* neveztetve olvas.

2or: A' második hiba ismét tsak egy kis szónak helytelen, és természetes jelentése elleni használása: erről is azt hiszem, hogy az első felkapójának lett volna kötelessége jobban megvizsgálva használni, de mivel az azt elmúlatta vizsgáljuk-meg mi magunk, és átlátván a' hibát, adjuk vissza természetőjének. Ez helytelenül használt kis szó a' *felebb*. De hát mi szükség ily aproságokra terjeszteni a' sanyaru criticát? 's osztán mi hiba vagyon az ilyenekben: menj felebb, hágj felebb, nézz felebb, tedd felebb: a' harangokat fel szokták tenni a' toronyokba, de a' torony gombját sokkal felebb'sat. Ezekben éppen semmi hiba sins: mert *fel felebb leg felebb* mind helyesek, de csak ezen kérdésre: *hová?* Ellenben ezen kér-

désre: *hol?* hól szóllottunk valamely dologról bővebben? nem helyes felelet *fel*, *felebb*; ezen kérdésre hól tisztább a' levegő? valamint nem helyes felelet lenne, *fel* úgy *felebb* is helytelen. A' helyes feleletek a' *hól?* kérdésre (a' *fel* felebb legfelebb helyett) ezek: *fenn*, *fennebb*, *legfennebb*. — A' fent illik a' késre kaszára 'sat. a' *fentebb* az élesebb műszerekre, *legfentebb* a' beretvéra, (lásd a' *hol* *hová* *honnét* kérdésekre illő helyes feleletekről a' magyar tudós Társaság *Helyesírás és Szóragasztás' főbb szabályait. Pesten. 1832. 31dik 32ik lap*, melyek közt csak egy t. i. *sehonnan*, tsúszott be hibáson az első kérdés alá, de ez a' *honnán* kérdést, mely alá tartozik elég nyilván viseli magán: a' *föl* és *fel* pedig csak az egyaránt használható *ö* és *e*, valamint a' *kinn* és *künn* az az egyaránt használható *i* ét *ü* tekintetéből említettnek az első kérdés (t. i. a' *hol?*) alatt, de a' *föl* és *fel* a' második kérdés (t. i. a' *hová?*) alatt állanak igazán a' magok helyeken).

3or: A' *szinte*, nem egy értelmü, a' *szintén oly* vagy *szintoly*, *szintén annyi* vagy *szintannyi*, és *szintén úgy* vagy *szintúgy* öszvehasonlító szóvakkal: ezen öszvehasonlító t. i. vétethetnek úgy, mintha egyenlőséget foglalnának öszve, p. o. a' babona *szintoly* veszedelmes, mint a' hitetlenség; a' kór-helség *szintannyi* szegényt szül, mint a' tékozlás; a' gazdagok, *szintúgy* meghalnak, mint a' szegények; az órgazda *szintén annyira*, *szintén úgy*, *szintén oly* büntetést ér-

demel, mint a' lopó vagy tolvaj. 'sat. Ellenben a' *szinte* tsak magára ilyen forma egyenlőséget, vagy a' dolgok ugyanazonságát, egyformaságát telyességgel nem jelenti, hanem ennek igazi értelme annyi mint ezeknek: *közel, majd, csaknem, alighogy, kevés hijja hogy* 'sat. p. o. olyan erősen beteg vala, hogy *szinte* meghala, nem azt teszi hogy éppen meg is hala, hanem csak azt, hogy kevés hijja volt a' meghalásnak: *szinte* találta az arányzott tzelt a' golyobis, nem teheti azt hogy éppen találta, hanem azt jelenti, hogy nagyon közel jart hozza: *szinte* elestem, az az, nem sok hijja volt elesésennek. Éppen ezért is vált már közmondássá az ilyen szóllás formáji után ez: jó hogy a' *szinte* ott volt, vagy kár hogy a' *szinte* ott volt. A' ki tehát tsak *szinte* jól beszél, a' még nem egészen jól beszél; és a' ki tsak *szinte* igazat mond, az, az igazsághoz ugyan közelit, de azt még el nem találta: a' mi *szinte* szép, a' nem egészen szép, és a' mi *szinte* jó, a' még nem egészen jó. 'sat.

4. *Hordani* és *viselni* különböző jelentésű magyar igék, melyeket Kresznerits szótárából is jól meg lehet egymástól különböztetni. Helytelenül és csak rossz vidékiségből mondatik a' köntös vagy ruhaviselés helyett köntös hordás, ruha hordás: mert hordani annyit teszen, mint valamit részenként és több ízben, vagy több versen bizonyos helyre öszvegyűjteni öszvevinni, vagy bizo-

nyos helyből máshová részenként szélyel vinni, p. o. hordja a' fecske a' sárt, melyből fészket készít; hordja a' hörtsök télire magának földalatti tárházába élelmét; hordják a' méhek a' mézet vagy a' virágokból öszve a' magok küpüjökbe, vagy szélyel valamely anyátlan küpüből, ha reá akadnak; hordják a' mezei gazdák szekerei a' gabonát szénát a' határról tsüröskertjeikbe: lehetne ugyan így a' köntösöket vagy ruhákat is kisebb vagy nagyobb mennyiségben akár szekerekkel is hordani; de a' mely köntöst, ruhát az ember magára öltöz, azt viseli és nem hordja. A' *hordás* helyett helyesebben lehetne mondani a' köntösről még a' *hordozást* is: mert a' mely ruhát az egészséges ember visel, azt hordozza is: azonban a' hordozás is nagyon különböző a' *hordástól* úgy hogy hordozhat az ember némely dolgokat egész életében magával (p. o. némely kedvetlen sümöltsöket vagy szeplőket) a' nélkül hogy azokat hordaná vagy hordhatná: mert ha azok hordhatók volnának, főként a' szépnembeliek el nem múlatnák azokat ábrázatjokról akar hová elhordani vagy hordatni, ha mindjárt drágába kerülne is a' hordatás (vagy vectura) ára; de nem lévén hordhatók, kéntelenek azokat magokan megszenvedni és hordozni (de nem hordani) — Megengedhető mégis, hogy lehetnek oly különös környülmények melyekben nyelvünk a' *hordást* is legalább figuráson használja a' *vivés* helyett p. o. midőn a' gaz emberre reá

parancsolnak így szólván: hord-el magadat szemeim előtt! már ilyenkor, ha annak el-takarodását *hordásnak* lehetne tartani, úgy ő valósággal a' hátán viselt köntösseit is, és egyéb magán hordozott bélyegeit is magá-
val együtt *hordaná*: egyéb aránt ilyenkor a' gaz ember is jól érti a' metaphorát, hogy midőn neki magát el kell hordani, ő akkor az elhordandó szeméthez, vagy mikor ezzel útasítják-el: tisztuly! a' rút időhez vagyon hasonlítva. Itt a' *hordás* csak a' német *tragen* szó-nak nyomorékja, mely ha ruhaviselés helyett jó magyarság volna, úgy egy szavunk se lehet-ne az ellen is, a' ki a' viseltes köntösöket *lehordott ruháknak* nevezné (*abgetragene Kleider*).

5. *Találkozni és találtatni* ismét külön-böző értelmű igék, és ha találtatik is példa arra a' régiebb íróknál, hogy ezen két igé-
ket öszvezavarták volna; mégis nekünk nem csak szabadságunkban áll, helyes okoknál fog-
va az ily zavart tisztába hoznunk, hanem kötelességünk is, ha nyelvünket értelmesen akarjuk használni és csinósítani. — Itt a' kü-
lönbség a' *koz* és *tal* szótagok által elég nyil-
ván kitűnik: mert a' *tal* szenvedő igét for-
mál; a' mi *találtatik* az csak szenvedőleg va-
gyon, azt valaki vagy valami találja, de tse-
lekvőleg nincsen, és így az, nem talál sem-
mit p. o. egy könyv egy könyvtárban, vagy
egy szó egy szótárban találtathatnak, de e-
zek magok nem találnak semmit. Ellenben
a' *koz* szótag a' *találkozásban* költsönös tse-
lekvő és szenvedő értelmet teszen-fel mind

a' találóra, mind a' találatottra nézve: mert mikor p. o. Pál találkozik Péterrel, akkor nem csak Péter taláztatik meg Páltól, hanem költsönösön Pál is Pétertől, és így a' találkozás költsönösön tselekvő és szenvedő értelmet teszen-fel. A' mi vagyon, mind az taláztatik csak külön magára véve is, a' honnan éppen azt is teszi *taláztatik* a' mi vagyon p. o. mikor a' billiárdon öt lapta vagyon, mind az öt külön külön magára véve is ott taláztatik: ellenben találkozni azoknak külön külön magokra véve lehetetlen mind addig, míg mással együtt nem gondoltatnak, és így költsönösön szembe vagy öszvemenő viszonyba nem tétetnek. Más dolog tehát taláztatni és más találkozni: nem minden találkozik a' mi taláztatik: de minden taláztatik a' mi találkozik. (végz. köv.).

Siciliai történet.

Siciliában Catanea várossában közelebbről következő nevezetes történet esett: Siciliában hol a' rablók igen számosak és vakmerő mérészségűek, a' gazdagok's különösön a' nagyobb rangu nemesek, nagyobb summa pénzeiket a' klastromokba szokták letenni, mivel egyedül csak itten gondolnak némi bátorságot azoknak. E' végre közelebbről gróf C. is bizonyos summa pénzét ideiglen bátorságos helyre kívánván elhelyeztetni, azt egy nagy vas ládában a' St.

Clarentinā apáczák klastromába küldé. Minden szemes elővigyázat mellett is ennek egy kevés hire lett a' városban, és egy rabló-sereg elhatározá magában ezen kincs elorozását. Főnehézség a' dolog kivitelében csak a' volt, hogy a' klastrom magas kőfallal lévén békerítve, ahoz könnyen nem férhettek, 's ezért céljok végre hajtására nézve valamely kedvező alkalmasosságra kellett várni, mely csakugyan hosszas várakozás után végre mintegy önként ajánlá magát. A' klastrom fagyűjteményje éppen fogyatékján volt, és új fa gyűjteményre vala szükség. Ilyen esetekben a' klastrom fejedelem asszonya a' püspökhöz szokott folyamodni; így történt ekkor is; és a' püspök egy vikariussa által a' szükséges fát megvásároltatván, egy meghitt 's teljes bizodalommal felruházott szekeres ember által azt a' klastromba küldé. A' szekeresnek a' fát egyedül kellett lehánni, és a' Zitella vagy a' klastromi szolgáló leány jelen létében le is hányta szekeréről a' fát hogy megmutassa hogy szekerében semmi elrejtve nincs. A' fatartó a' klastrom kertjében volt, 's a' kert ajtóját ekkor természetesen meg kelle nyitni hogy a' fát bélehessen hordani. A' mint a' szekeres a' fát szekeréről lehánta, 's bé akarta vinni, egy napszámos ajánlá neki szolgálatját hogy egy ital borért segít a' fa behordásban. A' Zitella ki aligvárta hogy vége legyen az egész dolognak, azon szoross tilalom ellenére is hogy semmi idegen embert meg ne szenvedjen so-

ha a' klastrom körül, elfogadta a' napszámos ajánlását. Mikor a' fa le volt rakva és behordva, a' Zitella bészaladt a' klastromba hogy a' segítségért ígért egy ital bort ki hozza, de vissza tértével a' napszámos már sohol sem vala, 's midőn a' szekeresestől kérdezné hogy hová lett, ez azt felelte, nem tudja de azt hiszi, megunta a' várakozást és elment dolgára. A' Zitella legottan gyanakodni kezdett, de miután a' fatartó helyet szorossan megvizsgálta, bészárta azt, valamint a' klastromkert ajtóit is, 's a' kulcsokat visszavitte a' fejedelem asszonynak. Vacsora után egyik apácza kinézvén az ablakon, a' klastrom kertjében lévő fák alatt egy embert képzelt elsuhanni látni, 's még mondá a' Zitellának a' mit látott, de ez gondatlansága büntetésétől tartva, elhitette az apáczáat hogy bizonyoson csak szem káprázolat, csupa képzélet vagy csalódás volt, mit látni képzelt, 's a' napszámos hirteleni eltűnéséből vett gyanuját gondosan elitkolá, mivel úgy hitte hogy a' klastrom, vastag kőfalai és rostélyos ablakai által eléggé bátorságosítva van. Csak ugyan feltette magában hogy őrt áljon és vigyázzon, 's mihelyt cellájába ment legottan megnyitá lassan szobája ablakait és lesbe állott. Végre megunván a' hosszas ór-állást, miután semmi legkissebb moczanást sem hallott lefeküdt, de szorongató aggodalma miatt nem jött álom szeméire. Midőn álmatlan így fekűnne ágyában egyszer valami lassu suttogást képzelt hallani; töstént

felszökött ágyából és az ablakhoz szaladt, 's szörnyen megrettent midőn az ablak alatt 7 vagy 8 embert pillantott—meg kik egy más-sal lassan beszélgettek. Feszült figyelemmel halgatván a' rablók beszédeit, nem kevés-sé döbrent—meg midőn hallá hogy a' szín-lett napszámos, ki a' fát a' szekérről lerak-ni segített, azon időt midőn az apácák va-csorán voltak használvan a' klastromba su-hant 's a' fejedelem asszony ágya alá rejte-zett oly czéllal hogy őtet ágyában megfoj-tsa ha legkissebb lármát csinálna is és a' klas-trom kulcsait 's a' gróf C. kincseit kiadni nem akarná. A' Zitella megrettenvén ezen nagy veszélytől mely fejedelem asszonyát fenyegeté, elhatározá magában hogy a' nagy harangot meghuzza, mely jeladásra a' vá-rosról bizonyoson segedelem szokott jöni. Midőn a' torony felé menne a' fejedelem asz-szony is csengetett, 's ez által még inkább meggyőződvn a' felől hogy egy pillantatja sincs elveszteni való ha parancsolónéja éle-tét megkívánja szabadítani; kettőztetett lé-pésekkel repült fel a' torony lépcsőin. — Egyszerre megkondult a' klastrom nagy ha-rangja, és a' klastrom kertben össze sereg-lett rablók, gondolván hogy jelenlétük fel van fedezvé, sietve szét szaladtak, rabló tár-sokat kelepczében hagyván. — A' klastrom-ba bé lopozott rabló mivel a' kulcsokat ke-zéhez nem kerithette, el nem szaladhatott, 's szorult állapotjában a' klastromnak egy szegletébe bévonta magát. Azonban a' városi

lakósok a' harang szóra a' klastrom kapujához toduáltak, 's miután az apáczáktól megértették hogy mi történt, körül vették minden felől az egész épületet, 's megvárták mig a' városi tisztség és katonaság megérkezend. Ezek elérkeztevel megnyitották a' kapukat, a' rablót hosszas keresés után megtanálták, 's az ítélő székek által adták.

Férj választás.

Mivel a' gyenge szép nemet a' sors férfi oldal mellé rendelé, 's elhivattatása a' lánynak egykor férjet választani, a' jó férj pedig mint a' jó nő igen ritka, és az ilyeneket könnyü megszámolni, lánykák; e' választást mint eddig, vak koczkára ne bízzatok. Azon férfit ki legelső látástokra már érzéseiről fecseg, a' boldog szerelem menyjéről, 's a' boldogtalannak pokol kinjairól, feje 's mejje repedtéről és szíve fájdalmiról epe-dezve sohajtoz, férjül ne válasszátok. De az oly ifjat, kinek az első pillanat egy szót sem reppent le ajkairól, ki szerényen magába vonul, 's csak félig és lopva pillant reátok, az ilyen mondom férjül választhatjátok. Azt, ki mindég tükör előtt áll, testét valba szoritja, schak figura ként teszi kimért lépéseit 's minden mozdulatit, kit drága jóságú kenőcsök' szeditő illatja környékez, kerüljétek, férjül ne válasszátok. De az oly ifjutól, ki hiu piperével, ön ékesgetésével, 's csil-

logó fényüzéssel nem veszi a' drága időt, kinek egyszerű öltözete, ki nem az avult régiség mustrája, sem a' hiú mulékony módi tarka lepkéje, ki híven megtartja az arany közép szert, választásotok meg ne vonjátok. Azt pedig ki tündéres romanokból vett, mézes szókkal hízkelkedik, 's a' hív Werther fájdalmait üres viszhangként utánozza, bátran elutasíthatjátok. — A' ki nem habarja el szélmalomként a' mit csak tegnap olvasott, többet érez, ért, 's tud, mint beszél, ki a' színházban a' színpadra ügyel nem kulisza mellé tekint, ki a' játék darab tartalmára figyelmez nem a' színésznét kíséri szemével, ki a' koncertben csak éneket kíván hallani 's nem az énekesnéért jelen meg, előre soha sem tapsol, nem kérkedik mődön léányt kér, 's arany hegyeket nem ígér, változó kedveteknek nem hódol, 's olykor ha érdemlitek büntet is, az ily ifjat férjül bátran válasszátok. Azt pedig ki a' játék színen mindég a' logékban kandikál, magát piperézi fejét borzozza 's szemüvegeivel hadarász, ki énekes időtöltésben csak azért jelenik meg hogy ott le 's fel járkálva, 's a' lyánkák seregét végig futva mindenikhez beszéljen szemével, ki ha egy lyánka után jár egészen csak néki látszik élni, annak minden tetteit, hibáit sőt oktalanságait is dicséri, 's földi menyet ígér neki, az ily férfit messze kerüljétek, 's férjeteknek nevégyétek. —

J ó t a n á c s.

Midőn Bonaparte hatalmaskodék Európában, szó vala egykor Angliában róla; 's egy ide való „farmer“ így szóla: „Csak egy mód van, melyel az ő háboruit meg lehet akadályozni; ő már több ízben megváltoztatta a' vallását; volt mahomedány, katolikus 'sat. Vegyék reá hogy legyen *Quaker*, 's aztán nem hadakozhatik.“

L o r d B y r o n.

Egyik a' lord különös tréfáji közűt ifju korában e' volt: Vala neki két newfoundlandi kutyája, ezekkel csónakba ült, bevezett egy a' jóságán lévő, mély tó közepébe, ott eleresztette az evezőket; és belé buktatta magát a' vízbe. Hü kutyáji rögtön utána szöktek, megcsipték két felől galléránál fogva, 's kivitték a' szárazra. Ezt egy molnár beszéli, kinek malma van a' tó mellett. Ugyan ez azt is mondja, hogy L. Byron minden hónapban megmérte magát, ha könnyebbnek találta, nagyon örvendett rajta; de ha nehezebbnek, látható rosz kedvel ment-el egy szó nélkül. A' testességtől nagyon iszonyodott, 's minden nap bizonyos ideig egy a' végre bémelegített ágyba fekütt hogy fogyassa magát.

Egy farnsfieldi Kemp nevű vén ember egykor Southwellben vala, midőn egy ház előtt egy kutya megtámadá az ő kis kutyáját. Elakará verni, azonban egy ügyes nevendék ifju oda jó 's csak nem parancshan-

gon azt mondja: „Hagyja-el hogy vijják-ki — csak a' magok köntössét szakasztják-el, nem de?“ A' vén ember azt feleli, köntös, nem köntös, az ő kutyáját ne bántsák. Egy ott álló kérdé tőle, tudja-e kivel beszélt. A' vén ember mondá, hogy se nem tudja, se nem bánja: „E' Lord Byron,“ így szóla, ez az ember; de a' vén ember mondá, hogy nem aggódik rajta akar lord akar herczeg, ő kutyáját nem kinoztatja, 's azzal az ölibe vévén kis kutyáját elmene épen nem a' legjobb kedviben. Kevés idővel azután csak ugyan látván a' „Hivalkodás óráit“ 's más versezeteket Lord Byrontól kihirdetve, oly nagy bámulással emlékezék a' ficzkó eszejárására, hogy pálczáját ragadá 's elmene Newarkba a' könyv megvételére. Azután is mindég nagy tisztelője marada ezen költő munkáinak.

T u n i s i a k s z o k á s a.

A' tunisiak leányaikat mi előtt férjhez adnák forma szerént hizlalják. Alig kelnek-ki anyai dajkálódás alól legottan szük szobákba záratnak hol karjaikra és lábaikra arany vagy ezüst gyűrűt tétetnek. Ha özvegy vagy elvált férfi akar feleségül venni valamely leányt, az első feleség gyűrűit teszik a' leánykára. 's a' legtáplálóbb étkekkel hizlalják mind addig, míg a' reá tett gyűrűt kövérséggel egészen bétölti. Minő nagy baj midőn kövér asszony után karcsu leánykát választ valaki hitvessének könnyen képzelhetni 's mégis gyakran minden fáradságok füstbe menyen.